

Pirtin Ylempi

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1957

N:o 1

Kansanopisto, koulu Elämää varten

Mitä se on? Moneen kertaan toistettu iskulauseenomainen määritelmä saattaa nasevuudestaan huolimatta jo tuntua vanhanmakuiselta.

Ehkä jotakin uutta vanhaan, hyvään sanaan antaa ylläoleva kirjoitustapa. Iso alkukirjain sanassa "elämä" tekee siitä erisnimen. Se taas tuo mieleemme Raamatun, jossa Jeesus käyttää itsestään sanoja: tie, totuus ja elämä.

Onko kansanopisto saanut merkitä sinulle, hyvä toveriliittolainen, näin suurta? Onko se ollut osoittamassa sinulle tietä Jeesuksen tuntemiseen ja iankaikkiseen elämään? — Eräs Muurlan opiston toveriliittolainen muisteli opisto-aikaansa ja sanoi: "Minun elämäni alkoi kansanopistossa." Näin voi varmaan moni teistäkin sanoa. Te olette onnellisia!

Tiedämme kaikki, että evankelisen kansanopistomme rakentavat opetus- ja kasvatustehtävänsä Jumalan sanan perustalle. Ne tahtovat selvittää meille kysymystä elämämme tarkoituksesta. Sallittakoon tässäkin yhteydessä tämä kysymys. Oletko sen jo saanut itsellesi selväksi?

On valitettavasti paljonkin ihmisiä, jotka eivät näe elämässään mitään tarkoitusta. On vain tylsän yksitoikkoinen kaava: pakollinen työ, hetken unohduksen tuova huvittelu ja pakollinen lepo. Näin kuluu aika ja tyhjä jää käteen.

Jotkut ajattelevat, että elämän tarkoitus on tulevassa sukupolvessa. Kun saan lapsilleni edes hieman paremmat elämisen mahdollisuudet kuin itselläni on ol-

lut, en ole turhaan elänyt. Tässä on jotakin kunnioitettavaa, mutta elämän ainoana sisältönä se on lohduton. Tänne on meidän niinkuin lastemmekin jätettävä omaisuutemme. Ne eivät kelpaa sielunne lunnaksi.

Monien mielestä taas hyödyllisten tietojen ja taitojen kokoaminen on arvokas elämäntehtävä. Näinhän voi kehittää itseään ja palvella lähimmäisiään. Se on totta ja hyvää. Mutta ennenkuin hyväksyt tätä koko elämäsi ohjelmaksi, niin muista, millaisena eräs viisas ajattelijanäki osuutensa. Hän tunsi olevansa pieni lapsi, joka voi vain leikkiä pisaroilla suuren tiedon valtameren rannalla.

Kysykäämme vihdoin Pyhän Kirjan vastausta. Apostoli Paavali sanoo: "Minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa, ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni." (Gal. 2: 20) Elämämme tarkoitus on Kristus, suhteemme häneen on uskon yhteys ja ohjelmamme lähimmäisiämme ja jälkeemme tulevia varten: "Me olemme Jumalan työtovereita." (1 Kor. 2: 9) Mikä kuninkaallinen tehtävä ja päämäärä! Olemme iankaikkista elämää varten lunastetut. Saamme kasvaa taivasta varten ja auttaa toisiamme samaan päämäärään.

Kun tämä elämäntarkoitus kirkastuu nuorelle opistoaikana, on evankelinen kansanopisto täyttänyt tehtävänsä. Siitä on tullut koulu Elämää varten.

Kauko Sainio

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

N:o 1

Päätoimittaja: Toivo Salomaa

1957

SINUA ODOTETAAN TOVERIPÄIVILLE

Opistokoti valmistautuu jälleen vastaanottamaan suojattejaan. Viidennen-toista kerran se kutsuu omiaan yhteen toveripäiviä viettämään. Monenlaista on kuluneisiin vuosiin mahtunut. Uusi kurssi toisensa jälkeen on "vallannut" entisten sijat. Näitä opistokodin lapsia on kertynyt jo yli 700.

Opistossa oltiin valmistautumassa "elämää varten" niinkuin sanonta kuuluu. Nyt on se elämä ollut elettyänänne. Vanhimmat sisarusparvesta ovat saaneet maistaa siitä jo yhtä ja toista. On saatu kokea kenties iloa ja täytyneitä toiveita, mutta aivan varmasti on myöskin ollut vaikeuksia, pettymyksiä ja kärsimyksiäkin. On kysytty kuntoanne ja voimaanne monin tavoin. Onkohan opistokodin muisto saanut olla jollain tavoin auttamassa teitä. Miten lie sen perinnön käynyt, jonka se pyysi lapsilleen antaa. Onko se saanut jokapäiväisen Sanan käytön ja rukouksen avulla enentyä vai onko se kenties huvennut maailmalla olemattomiin. Olimme kummalla kohdalla tahansa, sen on varmaan elämä opettanut meille, että omat voimamme eivät riitä koetuksissa. Ja näin entistä enemmän tunnemme tarvitsevamme sitä voimaa, jonka varassa vain kestetään, voimaa, jonka Jumala yksin sanansa kautta voi meille antaa. Tarvitsemme yhä kipeämmin sitä sanaa, joka meidät opistoperheeksi yhdistää: "Meillä on lunnastus." Sen ympärille kerääntykäämme!

Tule Sinäkin, jokaista kaivataan. Jos tunnet kodin hengestä vieraantuneesi, on sitäkin suurempi syy tulla. Meillä ei ole varaa menettää sitä parasta, mikä meitä on kerran yhdistänyt. Älä arkaile!

Olet sydämellisesti tervetullut toveripäiville!

OHJELMA:

Lauantaina 23 päivänä

Klo 10.00	Alkajaiset
11.00	Aamiainen
12.30	Raamattutunti
13.30	Kahvi
14.00	Kurssien yhteinen lauluharjoitus
15.00	Ryhmäkokoukset
16.00	Päivällinen
17.00	Toveriliiton vuosikokous
19.00	Toveri-ilta: Eri vuosikurssien tervehdykset ja merkkien jako

Sunnuntaina 24 päivänä

Klo 7.45	Aamuhartaus
8.00	Aamiainen
8.30	Yhteinen lauluharjoitus
9.30	Jumalanpalvelus
11.00	Kirkkokahvit
12.00	Päiväjuhla
15.00	Raamattutunti
16.00	Päivällinen
18.00	Loppujuhla

Seisotko joutilaana?

Lue ensin Mt. 20: 1—16. Älä lue sitä niinkuin sanomalehteä luetaan, vaan niinkuin kirjettä, johon sinun odotetaan vastaavan. Kutsu ja kysely on henkilökohtainen, ja se toistetaan nyt sinun tähtesi. Kysymys on tästä: saako Jumala lähettää sinut työhön, jota ehkä olet ennenkin tehnyt, omanaan. Saako hän käyttää sinua omien tarkoitustensa toteuttamiseksi ympäristössäsi.

Tämän kutsun edessä on kaksi vaihtoehtoa, eikä vastaukseksi kelpaa vain myöntävä lupaus. Joko lähdet liikkeelle uudella tavalla tai jäät seisoskelemaan entiseen tapaan paikallasi, mikä usein merkitsee vain vaikeuksien valittamista ja pyrkimistä päästä niistä, vaikkapa unohtamalla ne hetkeksi huvitusten ja maailman menon pyörteissä. Ei riitä sekään, että seuraat toisten joukossa Jumalan työsarjoille. Tosin on paljon niitä, jotka kulkevat suuren joukon mukana "laveaa tietä" ja koettavat lämmitellä maailman tulilla, mutta syrjästä katsojia on myös paljon Jumalan vainioitten laidoilla. Miksi seisot täällä joutilaana?

Elämä on Jumalan lahja, samoin terveys ja elinvoima, varsinkin nuoruuden voimat ja kaikki tulevaisuuden mahdollisuudet. Kaikessa, mitä sinulla on, näet tämän Jumalan merkin, ellei silmäsi ole sokea. Samoin ovat myös erilaiset tehtävät arkista toimeentulon antavaa työtäsi myöten niitä työtilaisuuksia, "hyviä tekoja", jotka Jumala on varannut sinulle, "että niissä vaeltaisit". Velvollisuutesi kodin ja ajallisen yhteiskunnan jäsenenä silloinkin, kun ne tuntuvat vaikeilta täyttää, on Jumala tarkoittanut sinun suoritettaviksesi. Ja huomaa: hän antaa kullekin hänen voimiensa ja mahdollisuuksiensa mukaisen "kappa-

leen työsarkaa", eikä salli meitä koeteltavan yli voimiemme. Tämä varsinkin olisi muistettava silloin, kun meistä tunnetaan liian vaikealta! "Niinkuin sinun päiväsi, niin on sinun voimasikin oleva!"

Tietoisuus tästä luo rauhallista päätäväisyyttä vaikeuksien keskellä. Tarvitaan kärsivällisyyttä, joka kasvattaa kestävyytteen. Olen Jumalan sallimasta näissä vaikeuksissani. Hän tahtoo — ei kiusata minua tarpeettomasti, vaan — antaa minulle tarpeellista harjoitusta kestäväin koetuksissa ja myöskin käyttää minua niiden lähimmäisteni palvelamiseen, jotka elävät ympärilläni, samoin todistamaan hänestä heille. Saan pyytää häneltä tähän tehtävään tarvittavan voiman. Ellen taas suorita tätä minulle tarkoitettua tehtävää, Jumalan on haettava siihen joku toinen, mutta minun kohdallani jää silloin Jumalan suunnitelma toteutumatta, ja joku toinen saa sen siunauksen, jonka Jumala oli tarkoittanut minulle. Tämä siunaus ei suinkaan ole vain myötätuulta ja omien toiveiden toteutumisen mieluisten kokemusten tuomaa, vaan useimmin juuri vaikeuksien kestämissä alla saatavaa. Kaikki, mikä painaa meitä lähelle Jumalaa ja pakottaa turvautumaan häneen, merkitsee meille siunausta — Jumalan läheisyyttä, joka varjelee ja pyhittää, nostaa ja kantaa ja vihdoin pelastaa. Tätä siunausta ei ole kellään varaa menettää. Se on uskonelämän kasvulle ja kypsymiselle tarpeellinen ja korvaamaton.

Hyvä opistolainen! Jumala tietää sinun mahdollisuutesi ja vaikeankin ympäristösi. Hänen johdatuksestaan tai sallimastaan olet sillä paikalla, mihin elämässäsi olet joutunut. Vielä sittenkin,

vaikka olisit kokemassa oman ajattelemattomuutesi tai tottelemattomuutesi vaikeita seurauksia, jos nyt annat niiden painaa itsesi Jumalan eteen ja pyydät nähdä kaikkien vaikeuksiesi keskellä onnesi siinä, että saat olla Jumalaa lähellä, sinä saat seurata Jumalan työ-kutsua. Sinä saat tarttua niihin vaikeuksiin, jotka nyt ovat voitettavinasi — vaikei Jumala ollut alkuaan niitä sinulle tarkoittanutkaan — varmana siitä, että häneltä saat pyytää tarvitsemaasi voimaa ja niin tehden saat myös kokea siunaustaan. Lankeemuksesi ja syntisi saat viedä Jumalan eteen — et puolustella etkä suvaita sitä — mutta saat myös jättää sen sinne, missä katuvalle syntiselle vakuutetaan ei vain anteeksianto vaan myös puhdistus kaikesta synnistä. Jos olet Jumalan edessä nöyrytnyt, avautunut hänen edessään tunnustaen sydämesi pohjattoman saastaisuuden ja pyytänyt turvautua syntisen ainoaan armahtajaan, omaan Vapahtajaasi, saat myöskin unohtaa sen, mikä on takana päin, siitä huolimatta, että se tuntuu mahdottomalta, sillä Jumala on suurempi kuin sinun levoton sydämesi; hän tietää kaikki. Älä kuuntele kiusaajan estelyä, että työkutsu kuuluisi vain ”nuhteettomille”; sellainen ei Jumalan edessä ole parhainkaan. Perheenisäntä ei kysele kutsumiensa entisyyttä eikä ansioita. Kutsu on sama kaikille: menkää tekin minun viinitarhaani.

”Palkkaa”, joka tästä työstä luvataan, ei ole ymmärrettävä iankaikkisen elämän armopalkaksi, kuten olemme taipuvaisia kuvittelemaan. Ei Jumala kutsu työhönsä ketään, jota hän ei olisi jo sitä ennen kutsunut pelastumaan. Ei liioin parhainkaan ihminen voi tätä omalla työllään ansaita. Jos palkka tarkoittaisi tätä, olisi ehkä ymmärrettävää monen laskelmointi, että kutsua on noudatettava, mutta vasta viime hetkellä. Nyt on kuitenkin niin, että mitä aikaisemmin tottelet Jumalan kutsua, sitä kauemmin saat nauttia työsi ”palkkaa”, Jumalan siunausta, josta hän armossaan tahtoo

sallia lyhyenkin päivätyön suorittajan päästä osalliseksi. ”Palkka” on sama; onnellinen se, joka on saanut nauttia sitä jo nuoruudesta lähtien. Köyhäksi jää pitkäkin elämäntyö ilman sitä.

Älä seiso joutilaana! Älä tuskaile vaikeuksien ja tehtävien edessä. Ota ne Jumalan sinulle uskomina. Tartu niihin pyytäen hänen voimiaan niiden suorittamiseen, ja sinä saat enemmän aikaan. Saat kokea voittoja vaikeuksien keskellä. Näet koko elämäsi uutena lahjana, josta voit vielä kiittää. Saat kokea sen siunauksen, minkä Jumalan mukana olo ja läheisyys tuottaa, ja levität siunausta ympäristöösikin.

Kaikki, mitä teette, se teekkää sydämestänne niinkuin Herralle eikä ihmisille! Tämä Raamatun ohje seuratkoon meitä jokaisen päivän tehtäviin. Mutta sama neuvo ohjatkoon myöskin tekevä jättämismme. Sinua kutsutaan oman työsi ulkopuolella sellaisiin tehtäviin, joita et voi tehdä Herralle. Kaikki tämä on Herran työkutsun edessä toimitettomuutta. vaikka paljonkin touhuttaisiin. Sensijaan Jumala on varannut sinulle oman sarkasi hänen valtakuntansa työssä. Hänellä on tehtävää kaikille. Oletko jo omalla paikallasi, vai vielä joutilaana? Tiedätkö, että vain Elon Herra voi antaa luvan työn jättämiseen? Oletko sellaisen luvan saanut? Siihen asti, kunnes hän sinut vapauttaa tehtävästäsi, pyydä osottautua siinä uskolliseksi.

Toivo Salomaa

PIISPAN VIERAILLESSA (Jatk. siv. 8)
tä, mitä saimme täällä opistolla ottaa vastaan piispanvierailun aikana. Erotessaan täältä piispa ikäänkuin kiteytti sanottavansa meille lausuen, että meidän ihmisten tulisi säilyttää läpi elämämme helähdys sielussa. Kun painaudumme oikein lähelle Vapahtajaa, kestämmme elämämme kaikissa myrskyissä ja vaikeuksissa. Niidenkin keskellä meidän tulisi säilyttää nuoruuden herkkyyys, tuoreus ja kasteeraikkaus.

Katri Pennanen

SAPPORON KIRJE

Sapporo 21. 2. 57

Hyvät toveriliittolaiset!

Tervehdykseni jälleen täältä Sapporosta! On aurinkoinen helmikuun päivä, kun tätä kirjoitan. Aurinko pehmittää jo lumikinoksia ja kaduilla virtaa vesi. Kevään tulo taitaa täällä olla aikaisempi kuin siellä Suomessa. Me täällä elämme taas lukukauden loppupuolen kiireistä aikaa. Olen ehkä jo ennenkin maininnut, että täällä loppuu lukuvuosi kouluissa ja myös lastentarhoissa maaliskuussa ja uusi alkaa huhtikuussa. Loma välillä ei ole kuin pari kolme viikkoa. Tarhastamme menee taas noin sata lasta kansakouluun ja huhtikuussa tulee saman verran tilalle.

Olin muuten tässä muutama viikko sitten käymässä maaseudulla, eräissä kansanopiston tapaisessa oppilaitoksessa. Sapporosta noin 45 min. bussimatkan päässä on kristillisellä pohjalla toimiva eräänlainen maanviljelyskoulu pojille.

Tämän vuoden tammikuussa alkoi myös ensi kerran kuukauden kestävä kurssi tytöille. Siellä tyttöjen kurssilla vierailin. Minua oli pyydetty kertomaan Suomen maalaisnuorison ja yleensä maalaiskylän elämästä. Oppilaat tuolla kurssilla olivat kaikki maalaiskotien tyttäriä. Kyllä siinä minun tietoni joutuivat kovalle koetukselle. Tytöt kyselivät kaikkea mahdollista, mm. kuinka suuri on suomalaisten lehmien maidon rasvaprosentti. Koska olen itse syntynyt maalla ja osan elämästäni asunutkin maalla, saatoin tietysti kertoakin kaikenlaista. Siinä nämä täkäläiset nuoret kadehtivat suomalaisia kun Suomessa ei tehdä työtä sunnuntaina. Täällä ei maalaiskodeissa levätä kuin suurina juhlapäivinä. Nuoriso ei yleensä viihdy maalla vaan pyrkii kaupunkeihin, missä ei maalta tulleiden nuorten elämä kylläkään ole helppoa, mutta onhan vapaa-aikoina kaikenlaisia huvituksia tarjolla. Tulin taas huo-

Piispan

maamaan, että kyllä kristityssä maassa on sentään helppoa elää. Siellä Suomessa me pidämme kaikkia niin itsestään selvänä, mutta kun vertaa esim. maalaisnuorison elämää täällä ja siellä ei voi muuta kuin kiittää Jumalaa siitä, että kristinusko on jo niin aikaisin päässyt vaikuttamaan Suomen kansan elämään, ja samalla rukoilla, että täälläkin niin pian kuin mahdollista evankeliumi leviäisi kaikkialle, myös maaseudulle.

K a i s u P i i r a i n e n

Käydessään helmikuun alussa meitä opistolaisia tervehtimässä piispa Sormunen puhui meille jälleen monista tärkeistä asioista, jotka tulisi olla selvillä niille, jotka tahtovat Jumalan sanaa viljellä, siihen uskoen elää ja sitä julistaa. Hän piti myös luennon nykyajan ihmistä usein vaivavasta sairaudesta, ahdistuksesta.

Tässä luennossaan, joka käsitteli ahdistusta, piispa Sormunen selitti aluksi, että sana ahdistus, käydetään kuvaamaan eräänlaista sieluntilaa, joka on ominainen erikoisesti nykyajan ihmiselle. Meidän aikamme elintason nousun ja elämäntahdin kiristymisen kustannuksella ihmisten mielenterveys heikentyy. Tällöin esiintyvä kuristava ahdistustila voi johtua monista eri syistä.

Ensinnäkin luennossa mainittiin, miten lehdistä miltei joka päivä saamme lukea, kuinka jotkut ihmiset ovat sivuuttaneet hermojensa kestämisrajan, mistä on seurauksena kauhunteot. Tällaisten henkilöiden mielenterveys on saattanut järkkäyä jo varhain lapsuudessa. Noin kolmen vuoden iässä voi lapsi saada sieluunsa haavan, jota nimitetään traumaksi. Tämä voi vaikuttaa piilevänä pitkät ajat ilmeten sitten joskus esimerkiksi tällaisina hirvittävinä te-

vieraillessa

koina. Hermostoltaan järkkynyttä lasta tulisi kohdella siten, että mielentasapaino tulisi takaisin. Tässä tarvitaan kärsivällisyyttä ja suurta rakkautta kasvattajien taholta.

Pelko on myös eräs ahdistuksien laji. Piispa mainitsi, miten esimerkiksi pieni lapsi tulee aivan sairaaksi, jollei se saa kokea turvallisuuden tunnetta. Iltarukoukset, enkeleistä kertominen ja hengelliset laulut antavat tätä tunnetta. — Pelko seuraa ihmistä usein halki elämän. Sen sairaalloisena muotona ovat erilaiset n.k. fobiat, kuten avaran ja suljetun paikan kauhu.

Sitten luennon pitäjä mainitsi lii-
karasittumisen, mikä ihmisen elä-

mässä nykyaikana saa aikaan kuristavaa ahdistuksen tunnetta. Liikarasituksen uhreja ovat usein esimerkiksi pienviljelijäkotien äidit. Tällaista henkilöä on myös ajoissa autettava, ennenkuin tapahtuu hermojen luhistumista.

Ahdistuksiin luetaan myös maniat eli kiihkot, kuten kleptomania eli varastamismania ja pyromania eli kiihko sytyttää tulipaloja.

Tanssitauti on monissa nykyajan nuorissa todettu sairaus, jonka määrätynlaisilla soittopeleillä renkuttaminen on saanut aikaan. Sitä poteva henkilö ei voi pitää jäseniään paikoillaan. Tähän tautiin on myös suhtauduttava erittäin vakavasti. Sitä hoidetaankin kaatumataudin tapaan.

Sitten piispa mainitsi luennossaan edelleen, että monia vaivaa alemmuuden tunne, mikä kuuluu myös näihin ihmistä painaviin ahdistuksiin. Tällöin ihminen tavallisesti ajattelee, ettei hän ole niinkuin muut, eikä hän kelpaa mihinkään. Tehtävien suorittaminen tuntuu raskaalta taakalta. Alemmuuden tunne aiheutuu tavallisesti väärästä kohtelusta ja käsittelystä. Heikkoudet pitäisi tasottaa, kasvatettavassa tulisi kehittää niitä hyödyllisiä taipumuksia, joita hän todella omaa. Myöskin vanhempien yhteiskunnallinen asema tai heidän avioeronsa saa aikaan lapsessa alemmuuden tunteen. Yleensä tämä tunne on tarpeettomasti aiheutettu. Jos itsellä tai jollakin lähellämme on taipumusta potea alemmuuden tunnetta, sitä olisi yritettävä nopeasti korjata, ennenkuin se johtaa ihmisen henkiseen näivettymiseen. — Eräs alemmuuden tunteen puoli on seurauksena myös siitä, ettei ihminen ole aito ja luonnollinen, vaan teennäinen ja ikäänkuin esittää elämässään jotakin määrättyä osaa, roolia. Silloin usein valtaa pelko epäonnistumisesta. Elämä tulee liian jännitetyksi. Tällainen piirre voi ilmetä myös hurskauselämässä. Sentähden ei kenenkään pitäisi asettaa itseään koskaan jalustalle toisiin nähden, vaan tulisi olla vain tavallinen, vaatimaton, armoa tarvitseva ja armoon nojautuva ihminen.

Myöskin katkeruus saa aikaan ahdistusta ihmiselämässä. Katkerat ajatukset myrkyttävät sisimpäämme. Tällaisia pesäkkeitä ei saisi jättää

sieluun juurtumaan. — Harva ihminen osaa ottaa kärsimykset oikealla tavalla. On sanottu, että suru on Jumalan varjo ja tienhaara, jossa kysytään, tullaanko katkeriksi vai kiitollisiksi. Kärsimysten kautta Jumala tahtoo jalostaa ihmistä, ja vain Kristus saa sen aikaan. Henkinen kypsyminen on riippuvainen siitä, osataanko ymmärtää kärsimykset kasvatukseennoina.

Sitten vielä ennen kaikkea suurta ahdistusta saa aikaan ihmisen syyllisyyden tunto. Nuorta ahdistaa usein jokin yksityinen teko, mutta vanhempi huomaa, että koko ihmisluonto on syntinen. Syyllisyys on aina raatelevaa, kun huomaa, ettei mitään saa tekemättömäksi ja vaikka saa anteeksi-kin, ei voi peruuttaa tekonsa toisille aiheuttamaa kirousta. Koko elämä syyttää tällöin ja sielunhäätä on todella huutava. Silloin ihmiselle tulisi osoittaa Vapahtajaa, jonka harteilla rystillä kerran oli kaikkien ihmisten syyllisyys. Rauha hätääntyneelle sielulle tulee vain anteeksiantamuksen kautta. Kaikilla ihmisillä on tämä tie rauhaan joka kerran, kun tasapaino on järkkynyt. Kaikissa ahdistuksissa on meillä lohdutuksena ja pelastuksena niiden painoista Vapahtaja, joka on käynyt edellä niihinkin.

Piispanvierailun yhteydessä pide-tyssä iltajuhlassa opistolla käsitteli piispa Sormunen puheessaan kysymystä siitä, mitä sananjulistajan on julistettava. Hän mainitsi aluksi, että nykyisin on ihmisten kesken paljon uskonnollista liikehtimistä, joka monesti voi näyttää pinnalliselta ja levottomalta. Siksi saarnaaja voi käsitellä tehtävänsä väärin ja tarjota esimerkiksi vain hienoja mielipiteitä ja älykkäitä sanakäänteitä kuulijoilleen. Ne eivät kuitenkaan koskaan voi tyydyttää sitä huutavaa nälkää, mikä tosiasiallisesti ihmiset sanan kuuloon ajaa. Ihmisiä kirkkoon ja hengellisiin kokouksiin tuo omantunnon häätä, mitä ei vaimenna sananjulistajan omat mielipiteet Jumalasta. Sitä vastoin sananjulistajan olisi aina pitäydettävä Raamattuun, sen arvovaltaan. Hänen tulisi olla uskollinen Herralle ja julistaa Hänen sanomansa tuojana, mitä Hän, Jumala, tahtoo kullunkin esillä olevan sanan kautta puhua. Täten on laita kaikissa Uuden Testamentin saarnoissa. Piispa mai-

nitsi sieltä esimerkiksi kohdan Luukkaan evankeliumin 24. luvusta, jossa kerrotaan Emmauksen tien opetuslapsista. Siinä Jeesus alkoi julistaa opetuslapsille: "Oi te ymmärtämättömät ja hitaat sydämeltänne uskomaan sitä, minkä profeetat ovat puhuneet! Eikö Kristuksen pitänyt tätä kärsimän ja sitten menemän kirkkauteensa?" — Näin olisi jokaisen sananjulistajan tuotava sanomaa Kristuksen kärsimisestä, kuolemasta, ylösnousemuksesta ja kirkkauteen astumisesta. "Ei muusta syty sydämemme", kuten virressäkin veisaamme. Sanoma Kristuksen lunastusteosta ainoastaan voi tyydyttää nälkäistä sielua ja hätääntyntä omaantuntoa ja voi antaa rauhan.

Toiseksi esimerkiksi Uudessa Testamentissa esiintyvistä sananjulistuksesta piispa otti Apostolien tekojen kahdeksannen luvun lopun, missä kerrotaan siitä, kun etiopialainen hoviherra luki kirjoituksia profeetta Jesajan kirjasta, mutta ei ymmärtänyt, mitä siinä puhuttiin. Siksi hän kysyi selitystä Filippukselta, joka alkoi lähien kirjoituksista *julistaa evankeliumia Kristuksesta*.

Lopuksi piispa mainitsi 1. Korinttolaiskirjeen 15. luvun, jonka hän sanoi olevan vanhimpia muistiin merkittyjä kohtia Jeesuksen elämästä. Tämän luvun sanoma kokonaisuudessaan on: Jeesus Kristus on kärsinyt, kuollut ja ylösnoussut meidän tähtemme kirjoitusten mukaan. — — Meidänkin aikamme uskonnollinen liikehtiminen kaipaa henkilökohtaisen uskon omistamista. Julistuksen tulisi olla omaantuntoon menevää eikä sielulista kuohuntaa aiheuttavaa. Julistus ei saisi myöskään olla pelkkää tietoa, vaan sanomaa jokaiselle siitä, että kaikki, mitä Raamatun pelastushistoria kertoo, on tapahtunut henkilökohtaisesti juuri minun tähteni. Kun Pyhä Henki saa tämän kirkastaa, tulee rauha sisimpään. Tämän jälkeen sitten alkaa elämä uskossa, kilvoitus siitä, ettemme jättäisi tätä kättä, joka meille tarjosi tämän rauhan syntien anteeksiantamuksen kautta. Juuri tätä evankeliumin sanomaa syntien anteeksiantamuksesta Jeesuksessa tulisi jokaisen sananjulistajan aina hätääntyneille sielulle julistaa.

Edellä on selostettuna vain osa sii-
(Jatkuu siv. 5)

ARVI IKONEN

Opistomme johtokunnan jäsen ja ensimmäinen maatalousopettaja, kansanedustaja Arvi Ikonen sai iäisyyskutsun tammikuun 9 päivänä.

Meidän mielestämme tuli hänelle lähtö kesken parasta työpäivää tärkeitten asioitten parista. Olimme hämmästyneitä ja mykistyneitä: Siis näinkin voi tapahtua. Niin mutkikkaita ja vaikeita ja hankalia kuin monet kysymyksemme voivat olla, ne eivät meitä ahdistaneet kuin aikansa ja sitten kaikki hiljenee. Kiireet loppuu, elämä on eletty. Merkillistä, että kuolema on aina yllätys, vaikka sen pitäisi olla meille eräs varmimpia tosiasioita.

Saimme pysähdyttävän muistutuksen. Jumala oli puhunut. Samalla tunsimme menetyksen suurena, sillä Arvi Ikonen nimi oli kiinteästi liittynyt tulevaisuuden suunnitelmiimme. Sitten ajatus kulkee menneisyyteen, opiston alkuvaiheisiin, ensimmäiselle kurssille, vuoteen 1942. Silloin Arvi Ikonen oli opetustyössä mukana vaikuttaen maatalousopettajana. Opettajia oli varsinaisesti paikan päällä silloin vain kolme, joten merkitsi aina virkistystä ja helpotusta, kun Arvi Ikonen torstaiamuisin saapui ja piti koko sen päivän teoreettiset tunnit, laskennon ja maantiedon kuuluessa myöskin hänen

aineisiinsa. Monessa vaikeudessa ja pulmassa hän oli valmis tarjoamaan apunsa. Kiitollisena on syytä muistella hänen osuuttaan opistomme alkuvaikeuksissa.

Tuntemme Arvi Ikonen poismenton tappiona ja sittenkin on meidän syytä yhtyä sanomaan: »Sinun armosi on enemmän kuin elämä». Tämä pitää paikkansa niin poiskutsutun kuin meidän tänne jätettyjen suhteen. Tärkeintä on, että tämän armon kannattamina täällä elämme ja työtämme teemme meille annetun ajan ja sen turvin täällä kerran lähdemme.

Vieraita

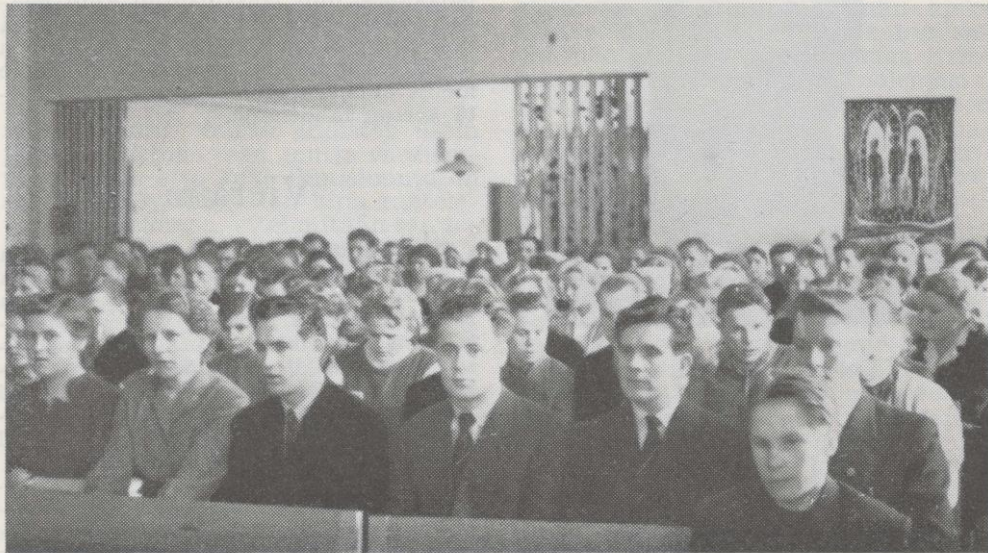
Tälle kevätkaudelle ovat leimaa antavina olleet useat vierailut. Jo heti joululomalta palattua tammik. 10 päivänä oli opistolla Pohjois-Karjalan papiston veljespiiri talvikokousta pitämässä. Prof. Lauha, kokouksen esitelmöitsijä, piti tällöin luennon myöskin oppilaille. Saman kuun 26—27 päivinä oli raamattu- ja opintopäivät, joilla luennoitsijoina olivat prof. Esko Haapa ja past. Uriel Kailo. Monia antoisia esityksiä kuultiin.

Helmikuun toisena sunnuntaina oli Joensuu seurakunnan nuoria ja seminaarin kristillisen yhdistyksen jäseniä. Päivällä oli heillä juhla Nurmeksessa, sen jälkeen tulivat meille kotiutuen taloomme aivan välittömästi. Aika kului rattaosan kanssakäymisen merkeissä. Iltajuhla oli heidän järjestämänsä sisältäen kuorolaulua, soittoa, lausuntaa ja puheita. Mm. puhuivat seminaarin uskonnonlehtori pastori Töyry ja entinen opistolainen Eero Moilanen.

Piispan vierailusta samoinkuin ev.opistojen talvipäivistä on jo kerrottu. Rikkaat muistot jäivät. Ihmeellistä oli saada pitää vieraina sisaropistojen edustajia eri puolilta Suomea. — Yllättäen saimme maanantaina 11 päivänä maaliskuuta vieraiksi kaksi linja-autollista Jyväskylän kr. kansanopiston väkeä. Olivat tulossa Kylänlahden opistolta. Vietimme antoisan hetken yhdessä, jolloin mm. johtaja Hohti puhui opistolaisille. Seuraavana päivänä tulivat sitten ystävämmä naapuriopestosta. Jälleen oteltiin kilpaladulla kylänlahtelaisten saadessa meistä hirmuvoiton. Päivän ohjelmaan kuului myöskin johtaja Ojajärven raamattutunti: »Elävä sana». Iltajuhlassa oli molempien opistojen ohjelmaa. Erityisesti mieliin jäi johtaja Ojajärven puhe Jeesuksen kesyistä ja vauhoista lampaista.

Vieraittemme kautta on Jumala saanut siunata meitä runsaasti. Kiitollisina heitä muistellemme.

“Elämä on minulle Kristus”

Elämän sanaa kuulemassa.

Tuo Pyhän Kirjan sana oli tunnuksena evankelisten opistojen talvipäivillä, jotka pidettiin opistollamme 22.—25. 2. 1957. Elämänhaluista ja -iloista oli myös joukko, joka myöhään perjantai-iltana alkoi kokoontua. Lauantaiaamun hartaudessa olivatkin jo melkein kaikki opistot mukana. ”Nostakaa silmänne korkeuteen ja katsokaa, kuka on nämä luonut —” (Jes. 40: 26), kehoitti meitä johtaja Salomaa puhuen Jumalan valtasuuruudesta ja huolenpidosta. ”Meillä on usein väärää kuvittelua, että olisimme Jumalalta salassa. Heikko ja lankeileva syntinen on Jumalan rakkauden ja huolenpidon kohde. — Sinua, joka olet arvottomin, Hän etsii ensin. —” Hiihtäjät olivat tutustumassa latuun ja iltapäivällä, kun kaikki päiviin osallistuneet 10 opistoa olivat jo koolla, pidettiin alkajaiset. ”Voimaas’, viisauttas’ kertoo kaikkeus, pyytää rakkauttas’ lastes’ huokaus —” kaikui voimakkaana veisuuna opiston juhla-asuisessa salissa. Meidät pysähdy-

tettiin Tim. kirjeen sanan: ”Älä laiminlyö armolahjaa, joka sinussa on” perusteella ajattelemaan omia mahdollisuuksiamme. ”Kaikki on lahjaa. — Tämäkin valittu joukko on Jumalan lahjaa, terveys, ruumiin kunto. — Tällaiset lahjat usein vetävät meidät ohi iäisyyden sanan. Älä unohda, että lahjasi, Jumalan lapsen asema, merkitsee lunastustyön omistamista, taivaan kodin perintöoikeutta. Älä laiminlyö sitä.” — Tämän, johtajamme pitämän, alkupuheen jälkeen puhui rovasti Koivisto luoden mielenkiintoisen ja valaisevan katsauksen Nurmeksen ja erikoisesti opiston seudun historiaan ja uskonelämän kehitykseen. ”Uskonelämä täällä on hakeutunut hiljaisiin savupirteihin, sieltä löytänyt vaalijansa. — Paljon on itketty omaa pahuutta, omaa kylmyyttä ja syntiä. Paljon rukoiltu myös tulevien sukupolvien puolesta. Tämäkin polvi, opistonuoret, kokoontuvat kohotettujen käsivarsien esirukouksen voimasta. Sentähden

täällä liikkuu elävän Jumalan henki —.” Musiikkikerhon esiinnyttyä puhui vielä nuorisopastori Junkkari siitä, kuinka voimme säilyttää Jumalan lapsen aseman. ”Halatkaa kuin vastasyntyneet lapset sanan väärentämätöntä maitoa. — Jos olette maistaneet, että Herra on hyvä” (1 Piet. 2), oli vastaus.

Illansuussa olivat joukot taas ulkoilemassa latuun ja tovereihinsa tuttavuutta tehden, kunnes kello 18 kokoontuimme jälleen opistosaliin kuulemaan Sairalan opiston johtaja Telarannan raamattutuntia aiheesta: Osaatko valita? Valitse elämä! ”Meidät asetetaan valitsemaan elämän ja kuoleman, siunauksen ja kirouksen välillä ja kuitenkin kysytään: osaatko valita? — Oikeastaan onkin kysymys siitä, voimmeko valita (Jer. 31: 23). Useiden raamatunkohtien perusteella näytettiin, kuinka se, joka valitsee oman tiensä, tekee väärän valinnan. Vain sen perusteella, että Herra itse on valinnut meidät, voimme saada elämän. Ja Herra valitsee sen, joka ei mitään ole (Kor. 1: 27). Etsikää Herran kirjasta ja lukekaa (Jes. 34: 16 a), jos ette osaa tehdä oikeaa valintaa. Jumalan valituintuina tulisi meidän osata valita seuramme, puheemme, ammattimme, avio- puolisoimme ja muistaa aina se, että Herra on valinnut meidät hyviä töitä varten. — Kun opimme rukoilemaan: Tapahtukoon Sinun tahtosi, olemme oikean valinnan tiellä — — —.” Ilta jatkui opistoiltana, jossa oppilas Viljo Nykänen tervehti vieraita oppilaskunnan puolesta ja johtajatar Valkonen Vaasan ruotsalaista opistoa heidän omalla äidinkiellään. Senjälkeen esittäytyivät Karkun, Kauhajoen, Sairalan ja Loimaan opistot pienin ohjelmanumeroin. Lauantaipäivä päättyi yhteiseen iltavirteen ja mieluisaa olikin jo mennä levolle, vieraamme oppilashuoneisiin ja omat lapset verstaalle ja kutomoon.

Sunnuntain ohjelmantäyteinen päivä alkoi yhteisellä kirkkomatkalla. Karkun opiston johtaja Kymäläinen puhui vakavia sanoja päivän tekstistä: ”Ei jokainen, joka sanoo minulle Herra, Herra, pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon”. (Matt. 7). ”Jos luulemme jotain voivamme tehdä pelastuaksemme, olemme juuri niitä, jotka hokevat: Herra, Herra. Jumalan sanan pitäisi saada sijaa meidän arkielämässämme. Vaara on siinä, ettemme jää sanan alle. Suosimme syntiä, emme rukoile, emme anna anteeksi, emme jaa omastamme, vaikka

sana käskee. Tämä on valheessa elämistä, itsensä pettämistä. Kuitenkin on arkielämämme koko kristillisyytemme koetinkivi. — On kysymys Sanassa, Jeesuksessa pysymisestä eikä omista tekemisistä. ’Sillä Jumala on se, joka teissä vaikuttaa sekä tahtomisen että tekemisen.’ On kysymys uudesta elämästä Jeesuksessa Kristuksessa. —”

Jumalanpalveluksen ja kirkkokahvin jälkeen kiirehdimme päiväjuhlaan kauppalan kansakoulun juhlasaliin, jossa Kiteen opiston johtaja Hytönen puhui ”ruusuisesta” nuoruudenajasta, joka usein on kaikkea muuta kuin ruusuinen. ”Älkää jättäkö nuorta ihmistä yksin hänen ratkaisuisiaan. Hänen on tehtävä kolme vakavaa ratkaisua, valittava elämänura, elämäntoveri ja elämänsuunta. Kristillinen opisto tahtoo tulla nuoren ihmisen avuksi. — — —” Kun Loimaan opiston musiikinopettaja Tellervo Joronen oli esittänyt yksinlaulua, piti Muurlan opiston johtaja Sainio aiheesta Elämä, puheen, joka on painettuna toisaalla. Johtaja Salomaa päätti tilaisuuden teroittaen vielä sitä, että Jumalan sanan pitäisi saada enemmän sijaa meidän elämässämme ja tulla jokapäiväiseksi voimaksemme.

Iltatilaisuudessa, joka jälleen pidettiin opistolla, saimme ensin kuulla Vaasan ruotsalaisen opiston johtajan, pastori Kronlundin raamattutunnin Rohkeudesta. Hän selitti ensin, että alkutehtävissä tarkoitetaan rohkeudella sellaisen esiintymistä ja puhumista, jonka ei tarvitse mitään peljätä. Se on jumalallista rohkeutta. Sitä osoitti Jeesus Pontius Pilatuksen edessä, sitä Golgatan ristillä. Uskovan ihmisen ja uskovan nuoren rohkeus on samanlaista kuin Jeesuksen rohkeus. Hän tarvitsee rohkeutta suhteessaan Jumalaan ja suhteessaan ihmisiin. Näissä ei oma rohkeus riitä, se on taakkana. Meidän rohkeutemme on Jeesuksen veressä. ”Me olemme ylösnousseen Herran ruumiin jäseniä, onko meillä sellaisina syytä pelkoon?” kysyi hän lopuksi ja viittasi niiden jäsenten keskinäiseen yhteyteen ja esirukousvastuuseen toistensa puolesta. — Pienen väliajan jälkeen esittäytyivät Vaasan, Muurlan, Kiteen, Kaustisen ja Karstulan opistot ja ohjelmarikas päivä päättyi iltavirteen.

Maanantaiamuna piti Kaustisen opiston johtajatar Anna-Liisa Mäenpää luennon aiheesta Vastuu, joka on kokonaisuudessaan toisaalla. Kello 11 kokoontuimme seuraamaan hiihtokilpai-

luja opiston pihalle, jonka hienoinen lumisade oli peittänyt valkovaipaan.

”Nyt kun alkaa kilpa jalo,
onnellinen meidän talo,
sydän kiihkeästi sykkii,
— veljet, siskot lylyy lykkii
Kohtavaaran rinteillä.
Lyckönskningar åt alla!”

kaikui reippaan huutosakin tervehdyksenä ja tyttöjen ensimmäinen pari pinkosi ladulle. Niinhän heitä sitten lähetettiin parittain minuutin väliajoin ja tietenkin juhlallisesti kovaäänisissä kүүлuttaen. Tyttöjä oli kilpailussa 42 ja poi-

kia 45. Kukaan ei keskeyttänyt. Tulokset julkaistaan erikseen. Erikoisen tasaväkiseksi osoittautuivat Karstulan ja Kaustisen joukkueet, mutta niinpä kävi, että Karstula vei kiertopalkintonsa toistamiseen. Reipasta ja elämäniloista oli joukko ja hyvän yhteisymmärryksen ja rakkauden hengessä siinä kilpaa käytiin, ei niinkään voiton ja palkinnon vuoksi kuin ollaksemme yhdessä, yhdessä rakentuaksemme ja voimistuaksemme.

Iltapäiväauringon säteet ehtivät parahiksi luomaan kirkkauttaan opistosaliin, kun sinne jälleen ja nyt viimeisen kerran kokoonuimme palkintojenjakotilaisuuteen. Väkisinkin siinä voittajien iloa katsellessa johtui vertaamaan voittajan ja sivustakatsojan asemaa. Olenko minä kerran voittaja vai toteamassako vain, että toinen kilvoitteli ja voitti, minä seurasin taempaa. — — —

”Vain se, joka voittaa, saa seppelehen.
Jos uskossa säilyt, niin saat sinä sen.
sua yössäkin suojaa sun Herrasi ain,
ah uskossa katso sä Jeesusta vain.”

laulettiin voittajille ja se oli matkaväväksi ja rohkaisuksi meille kaikille. Vain Jesuksessa eläen tulemme lopulliseen voittoon.

Loimaan opiston johtaja Pulli piti vieraiden puolesta meille vielä kauniin kiitospuheen, mutta yksimielisiä olemme täällä siitä, että ”on onnellinen meidän talo”, kun sai pitää teidät tuon lyhyen ajan täällä. Liian nopeasti aika meni. Kiitos, rakkaat vieraamme, että tulitte. Kristuksessa olemme yhtä ja Jumalan perheväkenä kilvoitteleimme yhdessä eroittavista välimatkoista huolimatta.

Julia Vesterinen

VASTUUMME

Jumala kysyi Kainilta: ”Missä on veljesi Aabel?” Jo ensimmäisten ihmisten ollessa kysymyksessä Jumala odotti vastuuta toisesta, mutta jo ensimmäiset myös koettivat välttää tuota vastuuta, vastasihan Kain: ”Olenko minä veljeni vartija?” Meidän laitamme ei ole yhtään sen paremmin. Meiltä odotetaan myös vas-

tuuta, mutta me emme ole halukkaita siihen, vaan koetamme Kainin tavoin vapautua siitä. Me olemme kuitenkin luodut toisten ihmisten yhteyteen. Me synnymme kotiin, valmiiseen yhteisöön. Siinä meillä ei ole vallinnan varaa, mutta meistä riippuu, minkälaisiksi jäseniksi tuohon määrättyyn yhteisöön tulemme.

Vastuu-kysymystä tarkastellessamme lähtekäämme ensin tuosta kodista, joka on meidän lähin elämänpöytä. Joudumme ensimmäisenä tekemisiin muuttuneen kodin kanssa. Eihän mikään pysy paikallaan, vaan kaikki on kehityksen alasta, niin myös koti. Nuoria saattaa joskus kiusata, kun aina vedotaan "vanhaan hyvään aikaan", mutta emme voi tässä yhteydessäkään olla vertaamalla nykyistä ja entistä kotia. Vielä muutamia vuosikymmeniä takaperin oli koti koko elämän keskipiste. Perheenjäsenet asuivat siellä, tekivät kukin kohdastaan työtä yhteisen kodin hyväksi, viettivät melkein kaikki vapaa-aikansakin kodin piirissä. Ilta-puheina käsitöitä tehtäessä oli perheenjäsenillä aikaa ja tilaisuutta keskustella toistensa kanssa, jopa pohdita elämän tärkeitä kysymyksiä. Yhteiset ateriat olivat myös kuin juhlahetkiä. Useinhan perheenisä siunasi ruuan, leikkasi leivän ja kaikki perhepiiriin kuuluvat, apulaisia myöten asettuivat, ei vain saman pöydän, vaan myös samojen ruoka-astioiden ääreen. Oli yhteenkuuluvaisuutta, mutta oli myös vastuuta.

Entä koti nyt? Monelle, varsinkin asutuskeskusten kotien jäsenelle koti merkitsee jotakin huoltoasemaa, jossa käväistään syömässä, nukutaan muutama tunti ja taas lähdetään. Enää ei tehdä työtä kodin hyväksi kodissa, vaan nyt työ tapahtuu kodin ulkopuolella itselle. Kotiin nähden asetetaan vain vaatimuksia, siellä pitää ruuan odottaa, yhteisaterioita ei juuri ole enää koskaan, kukin hotkaisee silloinkin itselle parhaiten sopii, sieltä pitää saada puhtaat vaatteet jne. Koti ei ole enää vapaa-aikojen vietto-paikka, ajankulu ja huvitukset haetaan kodin ulkopuolella, eikä perheenjäsenillä ole aikaa toisiaan varten. Ajassamme on niin paljon sellaista, joka vetää nuorison pois kodin piiristä, eikä enää tulla ajatelleeksi, minkä siunauksen nuori siinä menettää, kun ei tunne yhdessä vanhempien kanssa vastuuta kodista.

Vastoinkäymisen ajat ovat tässäkin mielessä siunaukseksi. Helpon ja nousuajan merkki on: pois kotoa. Sota-aikana saimme tämänkin kokea, ja nyt vielä selvemmin sodan jälkeen. Meidän kotimme on sellainen, miksi me sen teemme, mitä enemmän joudumme sen edestä vaivaa näkemään,

sen rakkaammaksi se tulee ja sitä suurempi on meillä yksityisinä kodin jäseninä vastuu. Monet nuoret valittavat sitä, että kodin hyväksi työtä tehdessään ei saa palkkaa, ei voi hankkia sitä, mitä itselleen ansaitsevat toverit. Tämä on kyllä totuus, mutta vain osa siitä. Kieltäymykselläkin on oma merkityksensä. Minkä on vaivalla saanut, se on rakkaampi. Ajattelen tässä erään nuoren parin kotia. Rikkaan tehtailijan poika meni naimisiin kauneuskuningattaren kanssa. Sulhasen kotiväki lahjoitti heille valmiin kodin jokaista pikkupiirrettä myöten. Miten ikävää tuon täytyy olla, ei mitään ivästä, mutta ei mitään iloakaan. Vastakohtana ajatteleminen sellaista kotia, jonka jokaisen esineen hankkimiseen liittyy muisto, tuon voimme ostaa silloin, tämän saamiseen meni niin kauan jne. On ollut vaivaa, kieltäymystä, mutta myös iloa ja siunausta ja sellaisen kodin perheenjäsenet tuntevat kuuluvansa yhteen kodin kanssa, mutta tuntevat myös vastuuta toinen toisistaan.

Me — opistoväki — emme ole vain sen oman kotimme jäseniä, vaan kuulumme osana opistokodin perhepiiriin. Tosin suhde voi olla hiukan erilainen. Kotiin synnymme, ilman omaa valintaamme, mutta opistokodin jäsenyyteen tulomme voimme itse vaikuttaa. Harvan kohdalla lienee niinkuin entisen opistolaisen, joka joutui aineessaan toteamaan: "Isä sanoi minulle 'menet kansanopistoon', ja sillä hyvä, tässä minä nyt oon." Mutta vapaaehtoisuus ei suinkaan vähennä vastuutamme. Usein kuulee sanottavan, että se ja se nuori on käynyt kansanopiston ja siten käyttäytyy. Kansanopiston oletetaan antavan nuorelle paljon matkaevästä elämää varten, siihen vetoavat nekin, jotka opistolle ehkä eivät muuten tunnustusta anna. Näin opistokodin jäsenillä on vastuu opiston ulkopuolella ja se jatkuu opiston päätyttyäkin. Tässä tulee mieleeni ajatus, jota jo kodista puhuessani painostin, tuo: vaikeuksien kautta voittoon. Tämä sana saattaa tavoittaa niitä nuoria, jotka ovat opistotalvensa viettäneet vaikeissa ja puutteellisissa oloissa opiston aloittellessa toimintaansa. On ihmeellistä todeta, että noilla vaikeitten aikojen kurssilaisilla on opistokoti kaikkein rakkaimmassa muistos-

sa. Sen hyväksi piti paljon vaivaa nähdä, mutta oma viehätyksensä siinä ajassa täytyi olla. Tuntuu siltä, että noitten aikojen opistolaiset varmasti innokkaasti toimivat vieläkin opiston hyväksi. Vastuu opistokodistahan panee rakkauden kekseliääksi, miten voin toimia opistokodin hyväksi? Työmuotoja kyllä on, kun vain on halua. Kesäisin voi järjestää opistojuhlia, talvisin pitää ompeluseuroja, syksyisin lähettää oppilaita ja joka aika rukoilla sekä aineellista menestystä että Jumalan Hengen siunausta.

Vastuumme piiri laajenee. Emme voi olla näkemättä myös vastuuvollisuuttamme isänmaa-kysymyksessä. Tosin nytkin olemme joutumassa muuttuvien olosuhteiden eteen. Nykyinen aikamme on tuomassa eteemme uudenlaisen käsitteen. Enää ei niin paljon merkitse kotiseutu kuin työpaikka. Nykyajalle on tunnusoimaista liikkua työväki, jolle tärkeimmäksi tulee se paikka, mistä leipä ansaitaan. Olemme aineellisuuteen kiintyneitä. Kuitenkin historian Herra on meille vielä uskonut asuttavaksi ja hoidettavaksi tämän maan, josta vastuuta kantaen monet tämänkin polven suomalaiset ovat henkensä ja terveytensä menettäneet ja siten meille verellään tämän maan lunastaneet. Meilläkö ei enää olisi siitä vastuuta? Meidän on opittava näkemään omien yksityisten tai pienen ryhmän etujen yli koko isänmaan asia ja kantamaan kansalaisvastuuta kukin omalta kohdaltamme. Ei ole mitätön Pyhän Kirjan sana: "Vanhurskaus kansan korottaa, mutta synti on kansakunnan häpeä." Eikö siinä ole meille selvään viitotettu vastuumme yhteisestä, suuresta kodistamme, isänmaasta?

Vielä on neljäskin vastuun aihe: Jumalan valtakunta. Emme voi ajatella, että sillä olisi oma kaistansa meidän vastuuvollisuudessamme, vaan se on sisäkkäisinä piireinä edellisten kanssa. Sillä ei ole myöskään ajallisia rajoja. Jos ihminen on ihminen vasta silloin, kun hän on Jumalan yhteydessä, se korostaa yhden ihmisen vastuuta. Edellisistä puhuttaessa vastuu päättyi kuolemaan, mutta tässä on kysymyksessä iankaikkisuus ja Jumalan täydellisyys. Tuntuu, että on aivan sopimatonta pienen ihmisen puhua vastuustaan samanaikaisesti Jumalan valtakun-

nan kanssa, niin valtavat mittasuhteet tuo sana tuo eteemme ja kuitenkin tulee vastuu pikku asioista, niin yhdestä. Laupiaan samarialaisen vertauksessa oli vain yksi, joka oli joutunut ryövärien käsiin; toisessa vertauksessa 99 tallella ollutta jätettiin ja lähdettiin etsimään yhtä kadonnutta. Ajallisesti asioita arvostettaessa on arvokkaita ja arvottomia, Jumalan valtakunnassa on vain samanarvoisia. Ajallisessa mittakavassa hyöty asettaa usein vastuun määrät. Jeesuksen vertauksen viimeisellä palvelijalla ei näyttänyt olevan hyötyä asioida tuolla yhdellä leiviskällä ja kuitenkin hän joutui siitäkin tilille. Jumalan valtakunnassa ei nousta pykälä pykälältä ylemmäs, vaan siellä ollaan samalla askelmalla armahdettuina syntisinä, joille vastuu Jumalan valtakunnasta ei ole pakkoa, vaan rakkautta. "Rakkaus saapi sun rakastamaan." Ihminen joutuu nöyränä ihmettelemään, onko totta, että minä olen Jumalan työtoveri, tuntee olevansa aina velassa. Jumalan rakkaus pyrkii murtamaan niitä muureja, joitten sisällä itse olemme rakkaudettomia. Nykyaikana hyvin moni pyrkii vastuustaan esim. vanhempiaan kohtaan viemällä heidät vanhainkotiin, mutta tämä ei varmasti ole rakkauden sanelema toimenpide. Jumalan valtakunnassa tunnemme vastuuta myös tovereista, Kainin mieltä ei siellä tunneta. "Jos joku viettelee yhdenkään näistä pienimmistä, joka minuun uskoo, parempi olisi, että myllynkivi ripustettaisiin hänen kaulaansa ja hänet heitetäisiin meren syvyyteen", emmekö tässä näe vastuuta vakavana.

Jälleen vetoan teihin, opistolaiset. Jumalan valtakunta odottaa myös teitä. Usein kuulee valitettavan, etteivät opiston käyneet ota osaa nuorisoliittojen tai seurakunnan toimintaan. Etkö tunne rakkauden velvoitusta tekemään työtä evankeliumin hyväksi? Kun valtakunnan Herra tarkastelee laajaa kenttäänsä, näkeekö hän meidät siellä vastuuta kantamassa kukin omalla paikallamme?

(Johtajatar Anna Liisa Mäenpään luento talvipäiviltä).

TYÖKAUDEN PÄÄTTÄJÄISET ovat sunnuntaina toukokuun 7 päivänä.
Tervetuloa!

Opištojen väliset hihtokilpailut

Naiset (n. 5 km):

1. Sirpa Hämäläinen Loi	22.29
2. Aino Ekola Kauh	22.49
3. Liisa Lainpelto Mu	22.55
4. Eira Heikkilä Kaus	23.05
5. Hellevi Limanka Kaus	23.31
6. Marja-Liisa Hovi Loi	23.32
7. Mirja Pesonen Kit	23.53
8. Hellevi Ora Sai	23.58
9. Leena Kelppe Muu	24.03
10. Hellä Vallin Sai	24.06

Miehet (n. 10 km):

1. Lauri Kuusela Kars	36.56
2. Kauko Mäkelä Kark	37.17
3. Kaarlo Peltokangas Kaus	37.19
4. Valde Räsänen Nu	37.36
5. Seppo Rasinmäki Kars	37.39
6. Pentti Rahkela Kark	38.22
7. Juho Nissi Kaus	38.24
8. Kalevi Salminen Sai	38.51
9. Aarno Mero Loi	39.15
10. Martti Kostiaainen Sai	39.25

Joukkuetulokset:

Naiset:

1. Kaustinen	23.18	(2)
2. Nurmes	23.56	(2)
3. Kitee	24.03	(2)
4. Loimaa	24.23,2	(5)
5. Sairala	24.24	(3)
6. Kauhajoki	24.46	(4)
7. Karstula	24.56	(2)
8. Muurla	25.33,3	(3)
9. Vaasa	29.20,5	(2)

Miehet:

1. Karstula	37.17,5	(2)
2. Kaustinen	38.56	(4)
3. Karkku	39.10	(3)
4. Sairala	39.45	(4)
5. Nurmes	40.38	(3)
6. Loimaa	40.47,2	(5)
7. Kitee	42.52,5	(2)
8. Kauhajoki	44.44,3	(4)
9. Muurla	45.42	(3)

Vajaalukuiset joukkueet:

Karkku	26.02	(3)
Vaasa	44.51,7	(3)

Sirpa Hämäläinen

Lauri Kuusela

Kiertopalkinnon toistamiseen voittanut Karstulan joukkue.

Yhteistulokset:

1. Karstula	1.02.13,5
2. Kaustinen	1.02.14,0
3. Sairala	1.04.09,0
4. Nurmes	1.04.34,0
5. Loimaa	1.05.10,4
6. Kitee	1.06.54,5
7. Kauhajoki	1.09.36,4
8. Muurla	1.11.15,3

VAALIJALASTA

Nimi Vaalijala ei varmaan monellekaan teistä, Pirtin Viestin lukijoista, ole tuttu. Ehkä kuitenkin useat ovat kuulleet kerrottavan Vaalijalan vajaamielisten lasten hoitokodista. Se sijaitsee Pieksämäen asemalta yhdentoista kilometrin päässä Kuopioon päin.

Olen ollut täällä jo puolisen vuotta, vaikka luulin tultuani ja saatuani ensi vaikutelmat näistä lapsista, etten voi jäädä tänne ollenkaan. En voinut olla murtumatta katsellessani ensimmäistä kertaa näitä, niin paljon henkisesti ja ruumiillisesti vajaiksi jääneitä ihmisolentoja. — Oli kuin Jumala olisi näiden lasten kautta puhunut vakavaa kieltä, sillä jokainen heistäkin on Hänen lähettämänsä ja heilläkin on oma tarkoituksensa täällä maan päällä.

Yhteensä täällä Vaalijalan keskushoitolassa on näitä lapsia 400. Suurin osa on liikuntakyvyttömiä. Täällä tyttöjen työosastolla, jolla olen tämän ajan työskennellyt, ovat suurimmat tytöt. He tekevät työtä, mikä mitään kykenee. Nämä tytöt ovat myöskin oikein innostuneita laulamaan. Heidän lempilaulunsa alkaa sanoilla:

”Paljon ois aihetta lapsilla kiittää, Jumalan lahjoja kaikille riittää, päivä jo yksikin aamusta varhain, illankin hetkihin lahja on parhain.”

Tätä kuunnellessa joutuu ajattelemaan, kuinka paljon meillä olisi kiittämisen aihetta, meillä, jotka olemme saaneet Jumalalta lahjaksi terveet jäsenet ja terveen älyn.

Nämä meidän osaston tytöt ovat, suurin osa, vanhempia minustakin, mutta monta kertaa olen ajatellut, että he ovat sentään paljon onnellisempia lapsen uskossaan Taivaan Isään, jonka olemassaolon he kaikki kyllä tajuavat. Nämä lapset odottavat myös hartaasti oman kirkkonsa valmistumista, joka varojen puutteessa on vielä keskeneräinen. Vaalijalan henkilökunta koettaa omalta osaltaan tuoda kortensa kekon pitämällä ompeluiltoja ja sitten myyjäisiä. Niinpä toivomme, että ensi talvena saisi Vaalijalan väki, lapset ja aikuiset, käydä omassa kirkossaan jumalanpalveluksissa.

Vaalijalan lapset ovat opettaneet minulle paljon sellaista, joka varmaan muuten olisi jäänyt oppimatta.

Eila Niskanen (54—55)

Jumala on rakkaus

Kun puhumme ja laulamme Jumalan rakkauden suuresta merestä, niin tarkoitamme silloin sen paljoutta ja rajattomuutta, mutta myös sen voimaa peittää ja kätkeä.

Mikä ihmeellinen asia! Ei ole sitä äärtä, mihin ei ulottuisi Jumalan rajaton rakkaus. Hyvät opistoverit! Juuri tuo rakkaus on aina ulottuvillamme. Olemmepa millä paikalla tahansa elämässä, Jeesus tahtoo kysyä meiltä, haluammeko me antautua Hänen rakkautensa johdettaviksi. Kuinka usein me kuitenkin poistumme Jeesuksen läheisyydestä. Ehkä tekin olette huomanneet, ettei ollut turhaa se pelkomme, jota tunsimme lähtiessämme opistokodin suojasta, turvapaikasta, jossa olimme saaneet monta kuukautta viettää: se aika oli elämässämme ihanaa aikaa. Samaa epäonnistumisen pelkoa tunnette varmaan tekin nykyiset opistolaiset.

Raamatusta löytyy vastaus tähän suureen kysymykseemme elämän ”onnistumisesta”. ”Sinä pysyt uskosi kautta”. Room. 11: 20. Omat voimamme ja suunnitelmamme eivät riitä koskaan. Tähdet voivat sammua ja pieni, ylpeä ihminen kadota rannattomuuteen, mutta ei se rakkaus, joka ihanammin ilmenee Golgatalla. Se ehtii elämän kaikille rajoille, ei ole sellaista kuormaa, mitä se ei omakseen tuntisi. Jeesus ei laske kustannuksia, kun on riennettävä auttamaan. Hän ei kierrä ketään eikä kulje välinpitämättömänä siellä, missä hätä on suuri. Se rakkaus pysähtyy lempein äänin puhuttelemaan kiusattua ihmistä, joka on heitetty elämän kyydistä pimeyteen. Kun olemme kadottaneet polun kotiin, korviimme erottautuu syvyyksistä loputon hätä. Silloinkin löytää kärsinyt Vapahtaja tien luoksemme. Silloin kun hätä on suuri, on Jumalan rakkaus et-

simässä meitä. ”Hän nostaa, kantaa ja pelastaa”.

Tuo rakkaus tahtoo rauhoittaa sydämemme ja opettaa, että Herralla on suunnitelmat valmiina elämäämme varten. Ne aukeavat, mutta eivät koskaan kerrallaan. Me saamme kaikessa luottaa ja turvautua Hänen apuunsa. Jumala pitää meistä huolen, koska Hän on rakkaus. Hän ei meitä jätä eikä hylkää. Jeesus sanoo: ”Minun armossani on Sinulle kyllin”.

”Oi ystävä! Hän tuli auttajaks’ sulle. Hän valona on läpi pimeän yön.

On parannus Hänessä haavoitetulla, Saat turvata armoon Golgatan työn.

Oi tule ja katso nyt voittoa Herran!

On lunastus meillä, niin soi sana nyt. Saat onnehen suureen sä astua kerran, kun Jeesus on kaiken jo täyttänyt.”

Eila Bruce (Raijas)

52—53

Kopravaarasta

Parhaimmat terveiseni teille kaikille, hyvät toveriliittolaiset, ja erikoisesti vuoden 1951—52 kurssilaiset.

Muistiini tulee monta hetkeä siltä ajalta, jonka sain viettää opistokodin turvissa. Arkisessa elämässä on monesti tarpeen opistossa saatu tieto ja siellä annetut neuvot. Kiitollisuus täyttää mielen, kun muistelee opistoaikaa. Monta hetkeä on elävästi mielessä oppitunneilta ja yhteisistä tilaisuuksista. Muistan teidät pojat, kun yhdessä ahkeroinne veistosalissa.

Meistäkin, silloisesta opistojoukosta, on jokainen uurastanut omalla työpaikallaan tai on vielä koulussa valmistautumassa elämän tehtäväänsä. Toiset pääsee päämäärässään korkeammalle, mutta tärkeintä on, että teemme työmme ahkerasti ja tunnollisesti.

Minä olen työskennellyt kotitilalla ja vuodet ovat menneet tasaisesti työn parissa. Olen pitänyt pyhäkoulua kylän lapsille ja näin kykyäni mukaan ollut työssä mukana. Samalla saa itsekin siitä uskoa, kun näkee lasten lujan ja epäilemättömän luottamuksen Sanaan. Tuota lapsen lujaa uskoa toivoisin itselleni samoinkuin teille kaikille.

Oiva Romppanen.

51—52

TOVERILIITON RAAMATUNLUKU

HUHTIKUU

1	1 Piet. 1:	1—5	4 Moos. 1:	1—19	19	2 Joh.	1—6	16—31
2		6—9		20—54	20		7—13	29: 1—19
3		10—16	2		21	3 Joh.	1—8	20—39
4		17—21	3:	1—26	22		9—15	30
5		22—25		27—51	23	Jaak. 1:	1—8	31: 1—24
6	2:	1—5	4:	1—28	24		9—16	25—54
7		6—10		29—49	25		17—21	32: 1—24
8		11—17	5		26	Jaak. 2:	22—27	25—42
9		18—25	6		27		1—7	4 Moos. 33: 1—30
10	3:	1—7	7:	1—41	28		8—13	31—56
11		8—12		42—89	29		14—26	34
12		13—17	8		30	3:	1—12	35
13		18—22	9:	1—14	31		13—18	36
14	4:	1—6		15—23				
15		7—11	10:	1—10				
16		12—19		11—36				
17	5:	1—4	11:	1—15	1	Jaak. 4:	1—6	5 Moos. 1: 1—18
18		5—7		16—35	2		7—12	19—46
19		8—9	12		3		13—17	2
20		10—14	13:	1—21	4	5:	1—6	3
21	2 Piet. 1:	1—4		22—34	5		7—12	4: 1—24
22		5—9	14:	1—12	6		13—20	25—49
23		10—15		13—25	7	Juud.	1—11	5: 1—15
24		16—18		26—45	8		12—16	16—33
25		19—21	15:	1—16	9		17—25	6
26	2:	1—10		17—41	10	Ilm. 1:	1—8	7
27		11—16	16:	1—15	11		9—16	8
28		17—22		16—35	12		17—20	9
29	3:	1—10		36—50	13	2:	1—7	10
30		11—18	17		14		8—11	11: 1—15

KESÄKUU

1					15		12—17	16—32
2					16		18—29	12
3					17	3:	1—6	13
4					18		7—13	14
5					19		14—22	15
6					20	4:	1—7	16
7					21		8—11	17
8					22	5:	1—7	18
9					23		8—14	19
10					24	6:	1—8	20
11					25		9—17	21
12					26	7:	1—8	22
13					27		9—12	23
14					28		13—17	24
15					29	8:	1—5	25
16					30		6—13	26

TOUKOKUU

1	1 Joh. 1:	1—4	4 Moos. 18:	1—10				
2		5—10		11—19				
3	2:	1—6		20—32				
4		7—11	19					
5		12—17	20:	1—12				
6		18—25		13—21				
7		26—29		22—29				
8	3:	1—6	21:	1—15				
9		7—10		16—35				
10		11—17	22:	1—20				
11		18—24		21—41				
12	4:	1—6	23					
13		7—13	24:	1—14				
14		14—21		15—25				
15	5:	1—5	25					
16		6—12	26					
17		13—17	27:	1—23				
18		18—21	28:	1—15				

Ei Jumala ole ihminen, niin että hän valhettelisi, eikä ihmislapsi, että hän katuisi. Sanoisiko hän jotakin eikä sitä tekisi, puhuisiko jotakin eikä sitä täytäisi?
4 Moos. 23: 19.

Tietoomme on tullut

VIHITTY:

Ture Boman	
Hilma Heikura	(1945—46)
Onni Sutinen	
Irja Louhelainen	(1948—49)
Raimo Kuittinen	
Liisa Arpila	(1951—52)

KIHLOISSA:

Pauli Määttänen	(1948—49)
Aino Varis	(1951—52)
Kyösti Tolvanen	
Anneli Korhonen	(1951—52)
Einari Saari	
Tyyne Sutinen	(1954—55)

Sydämelliset onnentoivotukset!

"Jumala on voimallinen antamaan teille ylenpalttisesti kaikkea armoa, että teillä kaikessa aina olisi kaikkea riittävästi, voidaksenne ylenpalttisesti tehdä kaikkinaista hyvää."

2 Kor. 9: 8.

Kannatusyhdistyksen vuosikokoukselle

27. 1. esitetystä vuosikertomuksesta katkelmia

Nurmeksien seudun evankelisen kansanopiston Kannatusyhdistys r.y:n viime vuosikokouksen jälkeen jatkuneen työn on iäisyyden kosketus hiljentänyt kaksi kertaa.

Pian on vuosi ehtinyt siitä, kun saapui viesti ystävämme ja kannatusyhdistyksen yhden varhaisimmista jäsenen, Juho Ahtosen, matkan päättymisestä. Jumalan lapsen asema oli hänen jatkuva ilonaiheensa, ehtymätön sodan aikaisen evakkotaipaaleen kohtaloissakin. Siitä hän hymyssäsuin muisti aina kertoa, oli sitten opiston juhla kokkotulilla tai hämärtyvässä talvi-illassa täällä tai muualla. Kukapa ei olisi häntä juhla joukosta pian erottanut. Hän pääsi kauan kaipaamaansa Isän kotiin jo monin tavoin uupuneena ja raihnaiseksi käyneenä.

Mutta sitä yllättävämpää oli, kun vasta toista viikkoa sitten jouduimme saattamaan viime lepoon opiston johtokunnan miltei nuorinta jäsentä, kansanedustaja Arvi Ikosta. Näin oli Ju-

mala määrännyt hänen kuukausiensa luvun, ja tämä yllättävä sanoma oli varmaan Jumalan viesti meille kaikille ikään katsomatta. Me niin helposti katselemme tällaisen sanoman saadesamme ympärillemme tajuamatta, että se on tarkoitettu meille henkilökohtaisesti: Oletko valmis? Olisimme tarvinnut inhimillisesti ajatellen Arvi Ikosta opiston asioittenkin vuoksi vielä kauan. Hänelle oli monien muiitten asioitten ohella selvänä, että opisto tarvitsee välttämättä eräitä täydennyksiä toimintatiloihinsa, ja hänellä olisi ollut mahdollisuuksia tässäkin asiassa tehdä jotain. Mutta hän ei saanut näitä ajatuksiaan toteuttaa.

Tahdomme tässä mainita näiden kahden opistoa lähellä olleen henkilön nimen kiittäen Jumalaa siitä, mitä Hän heidän kauttaan on meille antanut, mutta pyytäen samalla muistaa, ettei Jumala toimi tarkoituksetta eikä tee erehdyksiä.

Opiston päärakennuksen rakentamisyhteistyössä toteuttamatta jääneet (KYM-RO:n päätös) asuin- ja työskentelytilat ovat olleet kuluneen vuoden aikana alustavan suunnittelun kohteena. Johtokunnan taholta on otettu yhteyttä arkkitehti J. Lankiseen, joka on suunnitellut nykyisen päärakennuksen. Samoin on viime kesänä käyty tutustumassa Raudaskylän opiston uuteen päärakennukseen, jolle on erikoista melko pitkälle viety säästäväisyys rakentamistavassa.

Kuluneen vuoden aikana on saatu toteutetuksi miesten käsityöverstan lämmityslaitteiden uusiminen, joskaan se ei voinut tapahtua niin yksinkertaisesti ja vähin kustannuksin kuin alun perin oli suunniteltu. Keskuslämmityslaitteiden asennustyössä jouduttiin turvautumaan Joensuun Hankkijaan. Verkostoa voidaan vielä laajentaa sekä rakennuksen sisä- että ulkopuolellekin, milloin kasvihuoneen toteuttaminen voisi käydä päinsä.

Salaojitustyö, jonka suunnitelmat ovat olleet olemassa jo usean vuoden takaa, on myös saatu toteutumaan sikäli, että sen ensi vaihe, n. puolet peltoalasta, juurinkasvi- ja puutarhamaat ensisijassa, ojitettiin viime kesänä. Tähän tarkoitukseen saatiin maataloushallitukselta lainaakin, josta 60.000:— mk on saatu nostaa, vastaten se toteutettua osaa koko suunnitelmasta.

Nurmeksien kuntaa, Manttaalikuntaa ja Seurakuntaa sekä Nurmeksien kaupapalaa tahdomme kiittää niiden myöntämästä avustuksesta opistomme tukemi-

seksi, samoin Nurmeksen johtavia kaup-paliikkeitä ja rahalaitoksia. Kiitollisina mainitsemme myös, että Nurmeksen kunta on opistolla toimivan äitiys- ja lasten neuvolankin vuoksi huolehtinut opistolle tulevan tien aurauksesta.

Varsinainen opiston työskentely on jatkunut täällä entisiä uriaan juhlan ja arjen vaihdellessa. Arkinenkin työ on saanut juhlan tuntua vieraiden luennoitsijoiden vierailujen johdosta. Erikoisesti on tullut korostetuksi nuorten mahdollisuudet ja vastuu omassa elämän ympäristössään: lapsi- ja varhaisnuoriso- sekä opinto- ym. kerhoto, samoin lähetys- ja diakoniatyö. Hiippakuntamme piispan vierailu opistolla kerran työkauden aikana on muodostunut jo tavaksi, joka on erittäin mieluinen ja tervetullut.

Pohjois-Karjalan ja Kainuun evank. Nuorisoliittopiirin talvijuhlaa vietettiin opistolla 24—26/2 1956. Kylänlahdessa Pielisjärven krist. kansanopistolla vierailtiin vuorostamme viime talven aikana, samoin osallistuttiin evankelisten opistojen talvipäiville ja hiihtokilpaan Loimaan ev. kansanopistolla, joskin vain pienellä edustusjoukolla ja vaatimattomin yhteistuloksikin silti unohtamatta, että tyttöjen henkilökohtaisesti paras hiihtäjä oli meiltä.

Toveripäiville viime Marianpyhänä oli kertynyt melkoinen joukko entisiä opistolaisia. Toveriliiton jäseniä on erikoinen syy kiittää toiminnasta opiston aineelliseksi tukemiseksi. Valmistaa on jo nähtävissäkin, ja suunnitelmia vastaisen varalle on olemassa. Lähin mainittava on arpajaisten toimeenpaneminen opiston hyväksi Kuopion lääninhallituksen myöntämällä luvalla. Sen tulos lähentelee 200.000:— markkaa.

Syystyökauden varrelta lienee syytä mainita Suomen Punaisen Ristin Pohjois-Karjalan piirin järjestämä 5-päiväinen kotisairaanhoidokurssi opiston oppilaille ja Pohjois-Karjalan Maanviljelys-seuran koneneuvojan saman pituinen kurssi miesoppilaille, jolloin tutustuttiin erilaisten moottorien toimintaan ja huoltoon.

Syyskauden juhlista on alkajaisjuhla huomattavin senkin vuoksi, että se koostaa opiston ystäviä ja opiston työstä kiinnostuneita runsain joukoin. Mainittavaa on myös, että tähän juhlaan saatiin juhlapuhujaksi ja luennoitsijaksi prof. Jouko Vuorinen Helsingistä. Muista vieraista voidaan mainita past. Kalevi Penttinen ja opiston entinen maatalousopettaja, agronomi Aino Karjalainen.

Kannatusyhdistyksen syyskokouksen merkeissä vietettiin juhlaa 6/12 1956, jolloin vieraina puhujina olivat lähetys-saarnaaja, past. Paavo Savolainen ja piirisiht. Vilho Muttonen. — Tavanomaista opistojuhlaa Nurmeksen kauppalassa vietettiin 1. adventtisunnuntaina ja työkauden päätökseksi joulujuhlaa 19/12 1956 opistolla.

Kannatusyhdistyksemme syyskokous pidettiin opistolla 6/12 1956. Tällöin täydennettiin opiston johtokuntaa, johon ovat kuluneena toimintavuonna kuuluneet: maanviljelijä Juhon Ikonen puheenjohtajana, opettaja Väinö Vakkilainen varapuheenjohtajana sekä seuraavat jäsenet: rovasti A. Koivisto, toim. joht. J. Törhönen, kunnanjohtaja E. Huittinen, kansanedustaja Arvi Ikonen, emäntä Sanni Eskelinen sekä maanviljelijät Pekka Piironen ja Arvi Mustonen. Syyskokous valitsi erovuorossa olevan johtokunnan varsinaisen jäsenen maanvilj. Pekka Piironen tilalle, joka ikänsä vuoksi oli toivonut vapautusta johtokunnan jäsenyydestä, maanvilj. Jorma Piironen jatkamaan isänsä työtä. On erikoisesti aihetta kiittää nyt tehtävänsä jättänyttä johtokunnan jäsentä, joka on ollut tällä paikallaan 1/1 1941 lähtien, uhrautuvasta, vaivoja ajattelematta tehdystä työstä ja rakkaudesta opistoa kohtaan. Ja on syytä iloita siitä, että tämä tehtävä vielä säilyy samassa kodissa, jonka nuoret aikanaan ovat olleet, melkein kaikki, evankelisten opistojen nuoria. Muut erovuoroiset, varsinainen jäsen, kansanedustaja Arvi Ikonen ja varajäsen maanvilj. Arvi Mustonen valittiin uudelleen.

Opiston tilintarkastajina ovat toimineet, tarvittaessa asiantuntija-apua ja neuvoja auliisti antaen — siitä heille erikoinen kiitos! — toim. joht. A. Pasanen ja kontt. pääll. Veijo Karhinen ja varamiehinä isännöitsijä Allan Saarelainen ja ekonomi Tyne Saastamoinen. Syyskokous valitsi nämä tilintarkastajat uudelleen tähän tehtävään vuodeksi 1957. Opiston v. 1956 tilinpäiden tarkastuksen ovat suorittaneet joht. A. Pasanen ja ekonomi Tyne Saastamoinen.

Kiitollisina saamme jälleen kulunutta toimintakautta ajatellen sanoa: ”Tähän asti on Herra meitä auttanut.”

Kohtavaarassa 27 päivänä tammikuuta 1957.

Toivo Salomaa